

בבית המשפט העליון בירושלים

בג"ץ 3693/08 - יי

כבוד הרשם יגאל מרזל

בפני:

העותרים: 1. _____ חליפה
2. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברג

נגד

המשיבים: 1. מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית
2. קצין משטרה צבאית ראשי
3. נציב שירות בתי הסוהר
4. המפקח הכללי משטרת ישראל

בקשה לפסיקת הוצאות

החלטה

1. לפני בקשה מטעם העותרים לפסיקת הוצאות. עניינה של העתירה (מיום 24.4.08) בבקשת העותרים לצו הביאס קורפוס לפיו כי המשיבים יודיעו למשפחת העותרת 1 (להלן: העותרת) על מקום הימצאה של העותרת, אשר נעצרה ביום 23.4.08 לפנות בוקר על ידי המשיב 1. כן התבקש בעתירה כי בית משפט זה יורה למשיב 2 להחזיק בידו מידע עדכני בדבר מעצרו ומקום מעצרו של כל עצור, תושב האזור, המוחזק על ידי רשויות המדינה; וכן כי יורה למשיבים 3-4 לרשום בזמן אמת את מקום מעצרו של עצורים. למחרת הגשת העתירה, קרי ביום 25.4.08, הודיעו המשיבים כי העותרת עצורה בכלא קישון לצרכי חקירה. העותרים הודיעו כי הם עומדים על בירור העתירה בכל הנוגע ליתר הסעדים העקרוניים שנתבקשו בה. בהמשך לתגובה לעניין זה של המשיב (מיום 12.6.08), ממנה עלה כי ננקטות פעולות מערכתיות להסדרת הנדון, ולבקשת העותרים, החלטתי ביום 8.9.08 להורות על מחיקת העתירה. נותרה להכרעה בקשת העותרות לחיוב המשיב בהוצאות, וזו הבקשה שלפני.

2. העותרים טוענים כי על פי הדין היה על המשיבים להודיע למשפחת העותרת על מקום מעצרה ללא שיהוי. לטענתם, מאחר והמשיבים לא עשו כן, ומכיוון שהגורמים הכפופים להם, לרבות בית מעצר קישון, השיבו לפניות העותר 2 וטענו כי העותרת לא אותרה, לא נותרה לעותרים כל ברירה אלא להגיש עתירה זו. לטענתם, איתור מקום מעצרה של העותרת בסמוך לאחר הגשת העתירה מעיד בבירור כי הגשת העתירה היא שהובילה לקבלת הסעד המבוקש. המשיבים מתנגדים לבקשה. לטענתם, לא היה צידוק בהגשת העתירה. בנוסף, אין מקום לפסיקת הוצאות שכן חלף זמן קצר מאוד בין הגשת העתירה לבין המועד בו נמסר לבאת-כוח העותרים מקום מעצרה של העותרת. כפי הנטען, עוד ביום הגשת העתירה נמסר לבאת-כוח העותרים טלפון של מקום מעצרה של העותרת ומכל מקום, ביום מעצרה שוחחה העותרת בטלפון עם אימה ואחותה. אשר על כן נתבקש לדחות את הבקשה לחיוב בהוצאות. יצוין, כי העותרים הגישו תגובה לתגובה ובה ציינו במפורש כי בשיחת הטלפון הנזכרת שערכה העותרת עם בני משפחתה ביום מעצרה לא מסרה היכן היא מוחזקת. עוד הודגש, כי העותר 2 עשה כל שיכל על מנת לאתר את העותרת טרם פניה לבית משפט זה ובשל אי הרישום כנדרש של מקום המצאה של העותרת במשמורת, לא היה מנוס מן הפניה לבית משפט זה.

3. לאחר שעיינתי בבקשה ובטענת בעלי הדין, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה לפסיקת הוצאות, להתקבל. הכללים לעניין חיוב בעל דין בהוצאות נקבעו בפסיקה (ראו בג"צ 842/93 אל נסאטרה נ' שר הבינוי והשיכון, פ"ד מח(4) 217, (1993)). על פי כללים אלו יש לבחון האם היה צידוק בהגשת העתירה, האם לא הזדרז העותר בפניה לבית המשפט ומיצה הליכים, האם היה שיהוי בהגשת העתירה, והאם עצם הגשת העתירה הובילה לקבלת הסעד. אין חולק כי עתירה זו עוסקת בעניין בסיסי ביותר הקשור לזכות יסוד של הפרט באשר הוא. המשיבים אינם חולקים למעשה כי נפלה ברישומיהם טעות שהובילה לחוסר יכולת לאתר את העותרת. ממילא היתה הצדקה להגשת העתירה גם במועד בו הוגשה, בשים לב למהות העניין ותכיפותו האינהרנטית ולאור ההבהרה לפיה העותרת לא מסרה פרטים על מקום המצאה בשיחתה עם בני משפחתה. בנסיבות אלו, ונוכח קבלת הסעד לאחר הגשת העתירה ובעקבותיה, נתקיימו התנאים לחיוב בהוצאות ובשכר טרחת עורך דין לזכות העותרים, וכך אני מורה.

4. אשר לשיעור שכר הטרחה, הרי שיש לקחת בחשבון את הסיום המהיר ביותר של העניין בלא צורך בקיום דיון. עוד יש לציין, כי למעשה נתקבל בעתירה רק סעד אחד מבין הסעדים אותם ביקשו העותרים, הוא הסעד הפרטני הנוגע למקום הימצאה

של העותרת. יתר הסעדים נדונו לפי הנטען במסגרת הדיון בבג"ץ 8696/07 (בו ניתן ביני לביני פסק דין ביום 18.11.2008, לאחר הגשת הבקשה שלפני) והכל עד כדי בקשת העותרים למחוק את העתירה דנן תוך שהם מסתפקים בסעד הקונקרטי. על רקע זה, נקבע בזאת כי המשיבים ישאו בשכ"ט עו"ד של העותרים בסך של 3,500 ₪. משלא שולמה אגרה בהליך זה, ובאין תיעוד נוסף בנדון, לא מצאתי להוסיף על סכום זה הוצאות משפט. החיוב האמור ישא ריבית והצמדה כדין מיום החלטתי זו ועד לתשלום בפועל.

ניתנה היום, כ"ה בטבת תשס"ט (21.1.2009).

יגאל מרזל, שופט

ר ש ם